·台

ילא חמד אחד מהם נשאתי 'אשר חלק ה' אלהיך אתם להאיר לכל העמים יוילך

ויטבוד אלהים אחרים אשר לא צויתי לטובדם

וכתבו לו 6 את צעירת הרגלים ולא כתבו לו

יאת הארנבת מפני ∘שאשתו של תלמי

ארנבת שמה שלא יאמר שחקו בי היהודים

והטילו שם אשתי בתורה: רשב"ג אומר אף

בספרים לא התירו שיכתבו אלא יונית:

ש"ר אבהו א"ר יוחנן הלכה כרשב"ג וא"ר 🌣

יוחנן מ"מ דרשב"ג אמר קרא יוחנן מ"מ דרשב"ג

ליפת וישכן באהלי שם דבריו של יפת יהיו

באהלי שם ואימא גומר ומגוג יא"ר חייא בר

אבא היינו מעמא דכתיב יפת אלהים ליפת

יפיותו של יפת יהא באהלי שם: מתנר׳ מאין

בין כהן משוח בשמן המשחה למרובה בגדים אלא פר הבא על כל המצות יאין בין

הכפורים ועשירית האיפה: גמ' הא לענין

פר יום כפורים ועשירית האיפה זה וזה שוין

מתניתין דלא כר"מ דאי ר"מ (הא תניא)

מרובה בגדים מביא פר הבא על כל המצות

דר"מ מביא מ"ט דר"מ

דתניא ימשיח אין לי אלא משוח בשמן

המשחה מרובה בגדים מנין ת"ל המשיח

במאי אוקימנא דלא כר"מ אימא סיפא אין

בין כהן משמש לכהן שעבר אלא פר יוה"כ

ועשירית האיפה הא לכל דבריהן זה וזה שוין

אתאן לר"מ דתניא ∘אירע בו פסול ומינו כהן

אחר תחתיו ראשון חוזר לעבודתו שני

כל מצות כהונה גדולה עליו דברי ר"מ רבי

יוםי אומר יראשון חוזר לעבודתו שני אינו

ראוי לא לכהן גדול ולא לכהן הדיום וא"ר

יוםי °מעשה ברבי יוסף בן אולם מציפורי שאירע בו פסול בכהן גדול ומינוהו תחתיו

ובא מעשה לפני חכמים ואמרו ראשוז חוזר

לעבודתו שני אינו ראוי לא לכהן גדול ולא

לכהן הדיום כהן גדול משום איבה כהן

הדיום משום ימעלין בקודש ולא מורידין

רישא רבנן וסיפא ר"מ אמר רב חסדא אין

רישא רבנן וסיפא ר"מ רב יוסף ∘אמר ״רבי

היא ונסיב לה אליבא דתנאי: מתני' סראין

בין במה גדולה לבמה קמנה אלא פסחים

זה הכלל כל שהוא נידר ונידב קרב בבמה וכל

שאינו לא נידר ולא נידב אינו קרב בבמה:

גמ' פסחים ותו לא אימא כעין פסחים מני

ר"ש היא דתניא ייר"ש אומר אף צבור

לא הקריבו אלא פסחים וחובות שקבוע

להם זמן אבל חובות שאין קבוע להם זמן

כהן משמש לכהן שעבר אלא פר

ב: יומא יב: ותוספתא יומא

פ"ח], ו) [לקמן כה: יומה יב: וש"גן, ו) [ר"ה ו: וש"גן, ה) ובחים קיז. קיח. ע"ש, ע) [ובחים קיז.], י) [ממורה ע) [ובחים קיז.], י) [ממורה

כא:ז. ל) והוריות יב.ז. ל) ודף

למ.], ש [אריות יב.], ט [דף קח.], מ) [זבחים קח.], נ) [דף קית.], מ) [עי' חום' יומה פירושם], ע) [וע"ע חום' פסחים לח: ד"ה ואת אומרת],

גליון הש"ם

גב׳ מפני שאשתו. בירושלמי

וכן במ"ר פ' שמיני איתא דאמו של תלמי ארנבתא שמה:

של תנתי חרננתח שתה. שם מעשה בר' יוסף בן אולם. עי' תוס' ישנים יומא

לף כא ע"א ד"ה ולא אירע קרי: שם אמר רבי היא

נסיב לה אליבא דתנאי. ר״

לף ז ע"ב שבועות דף ד ע"ח

זולין דף פד ע"ח ודף קד ע"ח

םד א מיי׳ פ״ד מהל׳ כלי המקדש הלכה יד: המי" פט"ו מהל' שגגות

הלכה ז: בו ב מיי מ״ח מהלכום עבודת יוה"כ הלכה ג: ים יוהייב הנכה ג. פ"א מהלכות קרבן פסח הלכה ג] ד [מיי׳ םו ה מיי׳ פ״ו מהלכות בית

.. תיי פיז מהכנות בית הבחירה הלכה טו ופיז שם הלכה יד ופיי מהלכות מעשה הקרבנות הלכה ה: בות ו מיי פיז מהלכות בית הבחירה הלכה טו ופ"י מהלכות מעשה הקרבנות הלכה

## תורה אור השלם

1. וַיִּחַר לְמֹשֶׁה מְאֹד וַיֹּאמֶר אֶל יְיָ אַל תַּפֶּן אֶל מִנְחָתָם אֶל יִיָּ אַל תַּפֶּן לא חמור אחד מהם נשאתי ולא הָרֵעתִי אֶת אַחַד

2. ופֵן תִּשָּׂא עֵינֵיךְ הַשָּׁמֵיִמָה וראית את השמש הַנֵּרַחַ וְאֵת הַכּוֹכַבִים כּל צבא אָלָבֶּיף אַעָם לְכל הָעַמְּים לָבֶּם וַאֲבַרְתָּם אֲשֶׁר חָלַקּ יְיָּ הַבָּרְחַם וַאֲבַרְתָם אַשְׁרְחִוּיתְ הַּנָּרְחַן אֶּערוּוּפוּלְּרָחַם כּי דְּּלְּי תחת כל השמים:

דברים ד יט 3. וַיַּלֶּךְ וַיִּעֲבֹד אֱלֹהִים אֲחַרִים וַיִּשְׁתַּחוּ לְהָם וְלַשֶּׁמֶשׁ אוֹ לְיַרָח אוֹ לְכָל צְבָא הַשְּׁמֵיִם אֲשֶׁר לֹא יַנֶּעֶשֶׁר לֹא צְבָּא הַשְּׁמִים אֲשֶׁר לֹא צְנִיתִי: דברים יז ג 4. ואת הארובת כִּי מעלת בְּיִהְנָהָ. 4. וְאֶת הָאַרְנֶבֶת כִּי מַעֲלָת גַרָה הָוֹא וּפַּרְסָה לֹא הפְרִיסָה טְמֵאָה הוֹא לכם:

ייקרא יא ו ויקרא יא ו ויקרא יא ו ויקרא יא ו . ז. יַפְּתְ אֱלֹהִים לְיֶפֶּת וְיִשְׁכּן בְּאָהֱלֵי שָׁם וְיִהִי רְּנַעֵן עָבֶּד לְמוֹ: בראשים יידי לְבוּאָ 6. אָם הַכּהַן הַמְּשִׁיתַ יֶחֲטָא לְאַשְׁמֵת הָעָם וְהַקְּרִיב עַל תַּטְאַתוֹ אֲשֶׁר הָטָא פָּר בֶּן הַטָּאָתוֹ אֲשֶׁר הְטָא פָּר בְּקָר הָמִים לְיִיְ לְחַטָאת:

ויקרא ד ג

רבינו חננאל עד שלא יאמר שחקו בי יהודים והטילו שם אשתי בתורתם. רבן שמעון בן גמליאל אומר אף בספרים לא התירו שיכתבו אלא יוונית. מנא הני מילי אמר ר' יוחנז י כתיב יפת אלהים ליפת וישכו דכתיב יפת אלווים ליפתר שכן באהלי שם, מיפיותו של יפת, כלומר ממבחר בניו של יפת והיא כתיבת יווז. יהיו באהלי שם שהם בני ישראל. אמר ר׳ שם שהם בני שואל. אמה די אבהו אמר ר' יוחנן, הלכה כרבן שמעון בן גמליאל. [מתני'] אין בין כהן משוח בשמן המשחה למרובה בגדים בשמן המשווה למדובה באים כו'. מנ'א [לן] דכתיב אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם וגו'. פירוש מרובה בגדים, בבית השני שלא היה להז שמז המשחה היה מתמנה כהן גדול בלבישת שמנה בגדים, לפי שכל זמן שהיה הדיוט היה משמש בד' בגדים, לבש עוד ד' ונתרבה בד' אחרים נעשה כהז גדול. לפיכד אחורם נעשה כהן גדות, קפיכן נקרא מרובה בגדים. וזה מפורש בתלמוד [ארץ ישראל] בהוריות פרק ג' משוח בשמן . המשחה בבית הראשון, מרובה בגדים בבית האחרון. מודבה בגוים בבית האחרון. וא׳מרו חמשה דברים (היו) [היה] בית הראשון גדול מן האחרון ואלו הן אש וארון . ואורים ותומים ושמן המשחה הכיפורים, כדכתיב בזאת יבא

אין בין כהן משוח למרובה בגדים אלא פר הבא על כל המצות. ° פירוש פר כהן משיח שחטא בשוגג דעשה אחת מכל מלות ה׳ אשר לא תעשינה ואשם בדבר שודונו כרת אבל לא מיירי בפר העלם דבר של לבור דכתיב ביה הכהן המשיח (יחטא) דהא מרבינן בת"כ

(ב) ואפילו כהן הדיוט יכול להביאו וכל שכן מרוצה צגדים: אין בין כהן המשמש לכהן שעבר אלא פר יום הכפורים. קשה אמאי נקט לכהן שעבר דהא אפילו ביום שאירע בו פסול לכהן המשמש ושמש זה תחתיו הוי חילוק זה שהפר בא מן המשמש אע"פ שאין משמש כדאי בירושלמי ואם כן הוה ליה למימר בין הכהן המשמש לכהן שיעבור וי"ל דאי נקט לאותו שיעבור הוה משמע הא לאותו שעבר כבר דהוי בכל שנה יש הרבה חילוקים ביניהם משום הכי נקט לאותו שעבר לאשמועינן דאף בדידיה ליכא אלא חילוק זה וא״ת למאי דפרישית שהפר הוי מאותו שאירע בו הפסול אע"ג שאין משמש א"כ קשיא מהא דאמר סוף פ״ק דשבועות (דף יד:) אשר לו ולא משל אחיו הכהנים ואדרבה היה לו לומר ולא מאותו המשמש תחתיו דהוי רבותא טפי ושמא משום דהוי מלתא דלא שכיחא שבקיה ונקט מידי דשכיח כל שנה וההיא נמי דהקומץ רבה (מנחות דף יע.) דקאמר דגלי רחמנא שחיטה בבעלים לא קשה לפירושינו (ד) דשרי דכיון דוכי ליה רחמנא הוי כאילו מקדים משלו: ולא לכהן הדיום משום מעלין בקדש וכו'. קשיא למה ליה האי טעמא תיפוק ליה דכיון דראוי לכהן גדול אי לאו משום איבה א"כ אינו יכול לשמש בארבעה בגדים משום דהוה ליה מחוסר בגדים ויש לומר דמשום האי טעמא לא היינו מקפידין כיון דעל פי בית דין

י הוא אי לאו טעמא דמעלין: מני רבי שמעון היא דאמר אף צבור לא הקריבו. נראה דכיון דמוקמינן למתני' כרבי שמעון א"כ סיפא נמי אתיא כוותיה דקתני זה הכלל כל הנידר ונידב קרב בבמה וקשה דהא נזירות דהוי דבר הנידר ונידב כדאמרינן בפרק שני דתמורה (דף יד: ושם) ואפילו הכי אית ליה לר׳ שמעון פ' בתרא דובחים (דף קיז. ושם)

דמנחות ונזירות אין קרב אפילו בבמה גדולה וי"ל דהכי מיפרשא מתניתין זה הכלל כל הנידר ונידב שקרב בבמה גדולה כגון עולה ושלמים ליחיד קרב בבמה קטנה וכל שאינו נידר ונידב ואע"פ שקרב בבמה גדולה אין קרב בבמה קטנה אבל מודה הוא דיש נידר ונידב שאין קרב לא בבמה גדולה ולא בבמה קטנה

שמעתי

הכא והכא לא קרב: כותני' יאין בין שילה לירושלים אלא שבשילה אוכלין קדשים קלים ומעשר שני בכל הרואה יובירושלים לפנים מן החומה וכאן וכאן יקדשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים קדושת שילה

לה המד החד מהם נשחתי. שלה יאמר חמור לה לקח אבל חפץ אחר לקח: להאיר לכל העמים. שאם לא כן יאמר בן נח מותר בע"ו. ומדרשו (ע"ו נה.) להחליקן בדברים כדי לטורדן מן העולם: אשר לה לוימי לעובדם. שהם לה כתבו לעובדם משמע השר לה לויתי

שיהיו ויאמר א״כ אלהות הן שעל כורחו נברחו: ולתבו. במקום וחת הארנבת ואת לעירת הרגלים לפי שידיה קלרות וקטנות מרגליה: יפיותו של יפת. הוא לשון יון לשונו יפה משל כל בני יפת: מהובר' מרובה בגדים. כהנים ששימשו בבית שני ואף בבית ראשון מימות יאשיהו ואילך שנגנו ללוחית של שמן המשחהם: פר הבח על כל המצות. כהן משיח שהורה היתר בדבר שודונו כרת ועשה כהוראתו מביא פר שנאמר אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם וגו' (ויקרא ד): להן המשמש. כגון שאירע בו פסול ומינו אחר תחתיו ועבר פסולו וחזר לעבודתו והעבירו הצא תחתיו הראשון קרוי משמש והשני עבר: אלא פר יוה"כ. שאי אפשר להביא שנים. וכן עשירית האיפה חביתי כהן [גדול] שבכל יום שחי חפשר להביח שנים: גמ' הח לכל דבריהן זה וזה שוין. ואם בא להקטיר או לעבוד שום עבודה משמש בשמונה בגדים כהן שעבר ככהן המשמש: כל מצות כהונה גדולה עליו. משמש בח' בגדים לה פורע ולא פורם ומצווה על הבתולה ומוזהר על האלמנה ומקריב אונן: ואינו ראוי. לשמש לא בשמונה בגדים ככהן גדול ולא בארבעה ככהן הדיוט: רבי היה. וסתמה אליבא דנפשיה: ונסיב ליה חליבה דתנהי. במרובה בגדים סבר לה כרבנן ובכהן שעבר סבר לה כר׳ מאיר: בותבר׳ אין בין במה. אין הפרש בשעת היתר הבמות בין במה גדולה זה מזבח של משה בעודו בנוב וגבעון: לבמה קטנה. מזבח של יחיד שכל יחיד ויחיד עושה במה לעלמו: קרב בבמה. קטנה: כל שחינו נידר ונידב כו'. בובחים יליף לה בפרק בתראם: בבן פסחים ותו לח. והח קתני סיפא כל שאינו נידר ונידב אינו קרב בבמה קטנה ואילו בגדולה מקריבין קרבנות לבור תמידין ומוספין. וקא ס״ד דאף חובות לבור שאין קבוע להן זמן היו קריבין בה כגון פר העלם לבר של לבור ושעירי ע"ז: כעין פסחים. וכל חובות הקבוע להם זמן כפסחים: מני. מתניתין דקתני דבמה קטנה אין קרב בה שום חובה ואמר דבמה גדולה לא עדיפא מינה אלא בחובות הקבוע להן זמן: ר' שמעון היא. דאמר בפרק בתרא

דובחים אף לבור לא הקריבו בבמה

גדולה שום חובה אלא פסחים וחובות

הקבוע להן זמן אבל חובות שאין

קבוע להן זמן כגון פר העלם דבר

ושעירי ע"ו הכא והכא לא קרב.

חונין דף פד ש"מ ודף קד ש"מ
חוניון דף פד ש"ב: רוום" ד"ה
אין בין כהן משוח ובו" פ"
אין בין כהן משוח ובו" פ"
פר בהן משיח. עי יוונא דף
ע"א מד"ה אני ראימיה
וכקדושין דף לו ע"ב בפרש"י
ד"ה אי דפנים ובמוס' ד"ה אי

## הגהות הב"ח

(ל) גמ' וכתכו לו במקום את הארנבת לת לעירת: (כ) שם הלכה כרשב"ג ואמר ר' אבהו אמר ר' יוחט מ"ט: אבוזו אבו די יומן נויט.
(ג) תום' ד"ה אין בין כהן משוח וכו' דאפילו כהן הדיוט: (ד) ד"ה אין בין כהן המשמש וכו' קשה לפירושינו היכי שחיט דכיון דוכי:

## מוסף רש"י

אלא פר הבא על כל המצות. שמרונה נגדים אינו מניא פר העלם דבר לא משלו מניא ולא משל לבור. אבל מביא כשבה או שעירה כיחיד והוריוח והיינו רחשון שנות נשבו..... ולאחר שחזר הוי פר של יוה"כ שלו ועשירית האיפה שלו (שם). שני כל מצות כהונה שני כל מצות כהונה גדולה עליו. לא פורע ולא פורס ואינו מטמא לקרובים ומוזהר על האלמנה ומשמש נמונה בגדים (יומא יב:). בשמונה בגדים (יומא יב:). אינו ראוי לא לכהן גדול ולא לכהן הדיוט. כלומר אינו משמש במקדש לא בשמנה ככהו גדול ולא בארבעה ככהו לפסן גדול ומו מעליון בקדש הדיוט (שם). מעליון בקדש ולא מורידין. מקרא ילפיטן לה במנחות בפרק שתי הלחס שבת כא:). רבי היא ונסיב לה אליבא דתנאי. הוא אמרה למתני ונסיב מילמיה חדא כחד תנא וחדא כחד תנא ד"ה ז:) מתניתין רבי סתמה לפי דעתו ונסיב מילתיה כי הני מנאי. בחדא כמר שראה דבריו של זה בזו ושל זה בזו

> 22 אבל כדרבנן דהתם לא מתוקמא מתניתין דהא אמרי<sup>מ</sup>) כל שהלבור מקריבין באהל מועד שבמדבר מקריבין באהל מועד שבגלגל דהיא במה גדולה ואפילו פר העלם דבר ומתניתין קתני פסח וכיולא בהן: **בותני' בכל הרואה**. בכל מקום שיוכל לראות משם את שילה. ובפרק בתרא דובחים<sup>ט</sup> יליף טעמא:

אהרן אל הקדש בפר בן בקר וגרי. ועשירית האיפה, כדכתיב זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' ביום המשח אותו וג', ומפורש בתורת כהנים שכל כהן מביא עשירית האיפה, מדכתיב ובניו מרבינן אפי׳ הדיוטות, וכל שכן מרובה בגדים. מתני' דלא כר' אהרן אל הקוש בפרבן בקוד הוד האיפה, כו כודב זה קובן אהרן דבני שה של יקרבל היד ביום המשוח אותו דג, ומפוש בנות שכל כהן מביא פשירות האיפה, שהכהן המשמש הוא המביא משלו הוה שעבר, כלומר שנפסל במום או בזולתו, אלא פר יום הכפורים ועשירית האיפה, שהכהן המשמש הוא המביא משלו וזה שעבר לא. הא לכל דבריהן זה שמין האוק יונג אירע בו פסול, בכהן גדול, ומינו אחר תחתיו כר. ופריק רב יוסף מתניתן ריבי היא רישא סבר לה כרבן סיפא סבר לה כרי מאיר. [מתני"] אין בין כמה גדולה לכמה אחר תחתיו כר. ופריק רב יוסף מתניתן ריבי היא רישא סבר לה כרבן סיפא סבר לה כרי מאיר. [מתני"] אין בין במה גדולה לכמה אחר תחתיו כר. ופריק רב יוסף מתניתן ריבי היא רישא סבר לה כרבן סיפא סבר לה כרי מאיר. [מתני"] אין בין במה גדולה למה אחר תחתיו כר. ופריק ביוסף מתנית במה גדולה היא בקשה אחר המולה למונה בין במה גדולה לקטנה קרן וכבש ויסוד וריבוע וכיור וכנו בבמה גדולה ולא בקטנה, חזה ושוק ועור העולה, חוד ועל פתח מצירו ומקריב עליה הוא ובנו ובתו בכמה קטנה. אבל נותר זמן וטמא זה וזה שוין. איוו היא במה גדולה ל, בשת איור במה, אהל מועד נטור כזה, אהל מועד נטור כדרים אור במה או מועד במה על פתח מצירו ועל פתח אינות ומקריב עליה הוא ובנו ובתו ת אות המה המה המה המה המה המה לה המה להיות מדבר שאינו שלה תוכה ותאכל בקדשים כמלא עיניה. תנא רואה שאמירו כולו שלא יהא דבר מפסיק. וכן העומד בשדה ומביט משם משכן שילה, מוחר לו לאנול באחו מקרה, אמר רי אבהו כתיב בן פורת עלי עין וגרי, עין שלא רצתה (ליוון) ליהנות מדבר שאינו שלה תוכה ותאכל בקדשים כמלא עיניה. תנא רואה שאמירו כולו שלא יהא דבר מפסיק, וכן העומד בשה ומביע משם משכן שלא בנים שלאם וריעות מלמעלה והיא היתה מנוחה כרי. ותניא ימי אהל מועד שבשילה שי ועי חסר אחת. ותניא כשמת עלי הכחן חרבה שילה ובאו לנוב, כשמת שמאל חרבה נוב ובאו לגבעון. [פקא] קרושת שילה